

Х. Димитръ тогава му испраща съ нѣкоя си попъ Юрданъ извѣстие, че ако се повърне обратно въ Сливенъ, ще изпълне рѣката Тунджа. Гидиковъ се залавя съ уреждането на училищата ни. Отваря въ кжсо врѣме народно читалище и ето че хлѣба за гъркоманитѣ въ Сливенъ се дигналъ на високо, но пакъ се намѣрилъ единъ, който усмѣлъ чрѣзъ единъ карманлийски вѣстникъ, издаваемъ въ Цариградъ, тая благородна инициатива на оная още по-благородна душа.

Въ 1858 год. бѣхъ вече ученикъ Училищата тогава бѣха твърдѣ неуредени. За забѣлѣзване бѣше, че напоследъкъ тѣ се слобиха съ двамина много добри учители Никола Бората и Сава Доброплодный.

Прѣзъ 1859 год. въ града дойде единъ медицински докторъ, грѣкъ. Бѣше на държавна служба. Въ нравствено отношение тоя мжжъ стоеше твърдѣ ниско, пѣкъ и като грѣкъ почна да интригува противъ българитѣ. Всичко това направи щото да стане прицѣлна точка на мнозина българи—патриоти. Най нетърпѣливъ отъ тия мнозина бѣ извѣстний отъ послѣ войвода Х. Димитръ, който не се забави да изсипи публично гнѣвътъ си надъ това ниско създание. На 5 августъ с. г. войводата по единъ искусственъ начинъ се привлече прѣзъ нощта въ кжщата му и го закла като овца, слѣдъ което забѣгва изъ балкана. На 19 срѣщу 20 декемврий въ града стана единъ доста забѣлѣжителенъ обиръ. Обра се единъ турски кадия. Обаче това бѣ дѣло на Панайота Хитова и то чисто хайдутско. Въ 1860 год. бѣха испратени двамина войводи въ града отъ българитѣ изъ Одеса, които да могатъ да повдигнатъ възстание въ Сливенъ, едноврѣменно съ търновското Чорбаджиитѣ обаче ги прѣдадоха на турцитѣ. Тия войводи се казваха Х. Ставри Х. Койновъ и Иванъ Кара-Панчевъ. Бѣха родомъ отъ Сливенъ. Послѣдния е билъ капитанъ отъ руската армия. По него врѣме около Сливенъ върлуваха четитѣ на Трънкинъ Георги войвода и Аджемъ Никола, обаче тѣ